

דפנה ענבר*, פקידה ב"בנק הפועלים", מסתרת במעון לנשים מוכות בהרצליה מפני בעלה המכה אותה. היא מספרת על הפחד שבו היא חיה מזה תשע שנים ומספרת על נסיונה להחליץ מהמצב

ראיינה שרית ישי

פחדתי לפתוח את הבה, כי לא ידעתי מה הוא יעשה בשניה הבאה. חייתי לפי מצבי הרוח שלו.

קצת אחרי החתונה התחיל בעלי להיות אליים. בהתחלה לא ידעתי איך להתמודד עם זה. לא האמנתי שאיתו התחתנתי

יש בי רגשות של נקמה, לא מפני שבעלי ניצל אותי כל השנים ולא עבד, אלא מפני שהוא ביזה והשפיל אותי

הוא היה מדביץ ואני הייתי מרביצה לו בחזרה. אבל כמה כוח היה לי, לעומתו? הוא היכה אותי ואני הייתי בוכה

הילד היה כל הזמן מבוהל ובוכה. הוא התחנן שאקח אותו איתי, ושלא אשאר עם אבא שלו

התחבאתי כל הלילה בבארק הלאומי עם הילד. לא פחדתי. אני פחדתי רק מבעלי

"אני רוצה לחיות בלי מכות!"

גדולת-מימדים. הנמצאת במעון עם שלושת ילדיה. ענת, בת קיבוץ בצמון הארץ. ברחת למעון מפחד בעלה. הוא רוכל ממרכז הארץ. איך קרה שבת קיבוץ התחתנה עם רוכל? זה כבר סיפור בפני עצמו. ענת מתחילה לספר, נשנקת בבכי, ומחליטה שהיא לא מוכנה לחשוף את סיפורה בעיתונות. היא מספרת שהוריה הנמצאים עדיין בקיבוץ, מפצרים בה לבוא עם הילדים לקיבוץ. אך היא בטוחה ששם, בקיבוץ, לא ימצא הפיתרון לבעייתה. היא רוצה לפתור את הבעיה בעצמה, לוקחת פסק-זמן במעון,

הנמצאת במעון עם תינוקה בן חודשיים. דבורה ממחרת לעזוב את החדר. היא פוחדת מחשיפה עיתונאית. היא גם מסרבת שנצלם את התינוק שלה. היא עדיין בהלם ממה שעבר עליה בחודשים האחרונים. ובנוסף ללידת התינוק שהיא קשה ממילא, ובנוסף לקשיי ההסתגלות לארץ חדשה, נאלצה להתמודד עם בעלה, שהפליא בה מכותיו. דבורה, שלא כנשים אחרות, ארזה את החפצים והסתלקה מייד כשהתחילו המכות. יש לה אולי סיכוי. היא אוחזת בידה אחת את תינוקה, והשנייה את ענת, אשה

קטן וזנוח, מתגוררות כיום שמונה נשים עם 14 ילדיהן בתנאי-צמיפות מחרידים. בשני חדרים המלאים מיטות. הגדול בילדים הוא בן 10. הקטן בן חודשיים. השער נעול, ובמירפסת נמצאות כעת ענת ודליה. הן מכינות ארוחת-עשר לילדים, העסוקים במישחקיה. דליה פותחת לנו את הדלת. היא אשה נאה, בשנות ה-30 של חייה. היא אומרת שלום, ומפנה אותנו לחדרה של רות רוניק, מנהלת המעון. רות יושבת בחדרה עם דבורה, צעירה אוסטרלית הנשואה לצעיר ישראלי,

דרך למעון לנשים מוכות בהרצליה היתה לנו הרגשה כבדה, לא נעימה. לא ידענו איך נוכל לעמוד לפני אשה שבעלה מכה אותה, שחיה בצל הטרור היומיומי הנורא הזה. אנחנו, הצלמת ענת טרגוסטי ואני, שתי נשים עצמאיות, אדון לזמנן, שתי נשים החיות על פי רצונן והחלטותיהן, נוכל להבין את אשר עובר על אשה המגיעה, ברוב יאושה, למעון שיתן לה מחסה? המיפגש עם הנשים המוכות היה מזעזע יותר ממה שחשבנו. בלב הרצליה, בבית שם בדוי, לפי בקשת המרואיינת.